

Çocuk ve Kirpi



Çınar BİBER

Çocuk ve Kirpi

Çınar BİBER



Her sabah çocuk kırmızı lastik çizmelerini giyip bahçeye koşardı. Islak çimen kokusunu ve arıların vızıltısını severdi. Gri bir sabah, çitin yanında küçük ve dikenli bir şey oturuyordu. Bu bir kirpiydi, minik dikenli bir top gibi sıkıca kıvrılmıştı. Çocuk donakaldı ve fısıldadı: “Merhaba, küçük dostum.”



Kirpi parlak kara gözlerini kırpı ve küçük siyah burnunu oynattı. Yüzünde yumuşak, açık kahverengi tüyler, sırtında kahverengi ve krem rengi dikenler vardı. Çocuk onu korkutmamak için yavaşça diz çöktü. “Sen gördüğüm ilk kirpisin,” dedi yumuşak bir sesle. Sıcak kahverengi gözleri hayretle kocaman açıldı.



Çocuk yardım etmek istedi ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Annesini bulmak için içeri koştu. Annesi turkuaz hırkasını giymişti ve yumuşak gülümsemesiyle gülümsedi. “Kırpilerin güvenli yollara ihtiyacı var,” dedi. “Yiyecek ve arkadaş bulmak için geceleri yolculuk ederler.” Çocuk başını salladı. Sırıttığında ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk görüldü. “O zaman güvenli bir yol yapmalıyız!”



Annesi ve çocuk mutfak masasına oturup vahşi yaşamla ilgili büyük bir kitap açtılar. Sayfalarda kirpilerin bahçelerden geçtiği ve çitlerin altından yürüdüğü görülüyordu. “Kirpiler bir gecede iki kilometre yürüyebilir,” diye okudu annesi. Çocuğun ağzı açık kaldı. “Bu çok fazla yürümek!” Yeşil bez çantasını kucağına aldı. “Sokağımızın haritasını yapacağım.”



Çocuk bahçe çitinin yanında yürüdü ve defterine her kapıyı ve duvarı çizdi. Arka kapının altında bir boşluk buldu ama yan bahçeye geçiş yoktu. Kalemmini kâğıda vurup derin derin düşündü. “Kırpilerin küçük kapılara ihtiyacı var,” dedi. “İçinden geçebilecekleri küçük delikler. Büyük maceralar için küçük iyileştirmeler.”



Yan komşuda yuvarlak gözlüklü ve bastonlu yaşlı bir komşu oturuyordu. Zeytin yeşili düz kasketi başında alçakta duruyordu. Çocuk kapısını çaldı ve ona haritayı gösterdi. “Çitinize küçük bir delik açabilir miyiz?” diye sordu. Komşu kıkırdadı. “Bir kirpi otoyolu! Ne güzel bir fikir. Sana yardım edeceğim, delikanlı.”



İki el genişliğinde ve bir kirpinin burnu yüksekliğinde bir yer ölçtüler. Komşunun kahverengi tüvit ceketi diz çökerken çimenlere değdi. “Çok büyük olmasın,” dedi, “böylece evcil hayvanlar güvende kalır ve kirpiler yine de sığar.” Çocuk dikkatle izledi ve yeri küçük bir tahta çubukla işaretledi. “Bu, sokağımızdaki ilk kirpi kapısı olacak!”



Çocuk o gün önemli bir şey öğrendi. Kazmadan önce her zaman yaprakların veya taşların altında uyuyan kirpi olup olmadığını kontrol ederdi. “Uyuyan bir hayvanı asla şaşırtmamalıyız,” dedi annesi. Çocuk başını salladı ve önce her çalının altına baktı. Küçük küreğini dikkatle tuttu ve yavaşça hareket etti. İyilik, bahçede saklanan minikler bile olsa, başkalarını düşünmek demektir.



Kısa süre sonra komşu arkadaşlarına anlattı ve diğer komşular da yardıma geldi. Bir aile güllerinin yanına bir delik açtı. Bir başkası elma ağacının yanına bir boşluk yaptı. Bütün sokak bahçelere geçiş planlarıyla çınlamaya başladı. Çocuk insanların birlikte çalışmasını izlerken gurur duydu. “Küçük delikler,” dedi, “ve vahşi yaşam için büyük bir fark.”



O akşam çocuk annesiyle birlikte çitin yanında sessizce oturdu. Yapraklardan bir hışırtı geldi. Kirpi görüldü, yeni boşluğu kokladı ve küçük bir kâşif gibi içinden süzüldü. Çocuk nefesini tuttu. “İşe yarıyor!” diye fısıldadı. Sıcak kahverengi gözleri solan ışıktaki parlardı. Annesi elini hafifçe sıktı.



Kirpi bahçeden bahçeye dolaştı, güvende ve acele etmeden. Güllerin yanında salyangozlar ve eski taş duvarın yanında su buldu. Çocuk her deliği yeşille işaretlediği yeni bir harita çizdi. “Artık kirpiler herkesi ziyaret edebilir,” dedi. Komşu bastonuna yaslanıp gülümsedi. “Ve herkes kirpilerin keyfini çıkarabilir,” diye yanıtladı.



Birkaç gün sonra sokağın aşağısındaki bir aile bahçelerini nasıl güvenli yapacaklarını sordu. Çocuk onlara haritasını gösterdi ve kuralları anlattı. “Kazmadan önce kontrol et,” dedi. “Küçük bir delik bırak ve vahşi hayvanların geçmesine izin ver.” Dikkatle dinlediler ve yardım edeceklerine söz verdiler. Proje baharda bir bahçe gibi büyüyordu.



O gece çocuk yatağında yatıp kirpiyi düşündü. Sadece küçük değişiklikler yapmıştı ama artık bütün sokak daha güvenliydi. Annesi başını içeri uzatıp gülümsedi. “Görüyorsun,” dedi yumuşak bir sesle, “iyilik çok küçük olabilir ve yine de çok uzağa ulaşabilir.” Çocuk da aralık dişli gülümsemesiyle karşılık verdi.



Sabah çocuk yeni boşlukların yanındaki yumuşak toprakta minik ayak izleri buldu. Gözleriyle izledi ve güldü. “Günaydın, kirpi,” diye fısıldadı. Yeşil bez çantası kapının yanında asılıydı, bir başka kontrol ve özen gününe hazırды. Bahçe eskisinden daha dostça bir yer gibi hissettiriyordu.



Yaza kadar sokak bir kirpi otoyoluna dönüşmüştü. Komşular çitlerin üzerinden birbirlerine el salladı ve gece ziyaretçilerinin hikâyelerini paylaştı. Çocuk gurur duydu çünkü küçük iyileştirmeler büyük bir fark yaratmıştı. İyiliği, çocukların bile vahşi hayvanlara yardım edebileceğini göstermişti. “Mahallemiz herkes için daha iyi bir yuva,” dedi.



Ve bu, çocuk ile kirpinin hikâyesi. Hardal sarısı tişörtü ve kırmızı lastik çizmeleriyle çocuk, vahşi yaşama yardım etmenin küçük ve dikkatli adımlarla başladığını öğrendi. Çitteki küçük bir delik, kazmadan önce bir kontrol ve iyi bir kalp bütün bir sokağı değiştirebilir. “Küçük şeyler önemlidir,” dedi çocuk. Ve güvende, sıcacık yuvasında olan kirpi de kesinlikle aynı fikirde olurdu.